

giorganisationen og den internationale telekommunikationsunion).

Rumudvalget skal ikke blot som i det oprindelige forslag have ansvaret for, at det arbejde, som fremtidig bliver udført på dette område inden for FN og særorganisationerne, kommenteres og fremsendes til Det økonomiske og sociale Råd og plenarforsamlingen, men har også fået til opgave at afgive rekommandationer til disse organer.

Endelig er den foreslåede udvidelse af udvalget med to medlemmer (fra Afrika) ændret til en forøgelse af medlemstallet med fire, og det er pålagt udvalget at mødes ikke senere end 31. marts 1962.

Debatten.

Under debatten blev det fremhævet, at endskønt den første satellit var opsendt for næsten fire år siden, var der ikke gjort noget alvorligt forsøg på et internationalt samarbejde om verdensrummet. Det var opmuntrende, at hverken USA eller Sovjetunionen havde gjort krav på en forrettighed i det ydre rum, og den omstændighed, at ingen stat havde protesteret mod satelliternes frie kredsløb, kunne opfattes som en stilltende anerkendelse af, at suveræniteten ikke nåede ud over luftrummet.

En væsentlig del af debatten, inden resolutionsforslaget ændredes, drejede sig om procedurerspørgsmål, og det udtaltes, at rumudvalgets rapport til generalforsamlingen udelukkende var af formel natur. I rumudvalget var det Sovjetunionens ønske om vetoet, der havde forhindret, at arbejdet kom i gang, erklæredes det af vestlige repræsentanter.

I en sovjetisk erklæring herom udtales, at Sovjetunionens synspunkt havde været, at udvalgets beslutning skulle træffes ved overenskomst mellem medlemmerne, d. v. s. uden afstemning, og at de vigtigste poster i udvalget og i den videnskabelige konference skulle fordeles på basis af lige repræsentation for hovedgrupperne af stater.

Det fremhævedes videre under debatten om de 24 landes resolutionsforslag, at et samarbejde mellem de forskellige særorganisationer og de videnskabelige organisationer ville være yderst nyttigt, og der udtryktes håb om, at menneskene ikke ville

føre deres indbyrdes konflikter med sig ud i verdensrummet.

Korea-spørgsmålet.

(Dagsordenens punkt 20).

I den senest vedtagne FN-resolution om Korea-problemet (i 1959) bekræftedes det, at FNs mål i Korea var med fredelige midler at oprette et forenet uafhængigt og demokratisk Korea under en repræsentativ regeringsform samt fuld genoprettelse af international fred og sikkerhed i området. De kommunistiske myndigheder i Nordkorea opfordredes til at acceptere disse mål og afholdelse af virkeligt frie valg i overensstemmelse med de principper, forsamlingen havde fastlagt.

15. generalforsamling i 1961 tog spørgsmålet op i 1. komité, men nåede ikke at færdigbehandle sagen, og der vedtoges ikke nogen resolution.

Under 16. generalforsamling kom Korea-spørgsmålet til behandling i 1. komité i midten af december.

Resolutioner.

Interessen samlede sig først om den eventuelle deltagelse af en repræsentant fra Sydkorea og Nordkorea i komiteens møder, men uden adgang til at stemme.

(1) Mongoliet fremlagde for komiteen et resolutionsforslag, hvorefter såvel Sydkorea som Nordkorea skulle indbydes til at deltage i komiteens drøftelser uden stemmeret. Motiveringen var, at uden denne deltagelse kunne sagen ikke drøftes på frugtbar måde.

(2) USA fremlagde et resolutionsforslag, hvori Sydkoreas repræsentant, under henvisning til at Sydkorea i modsætning til Nordkorea havde anerkendt FNs kompetence og myndighed og uden stemmeret havde deltaget i 1. komitets møder i april 1961, opfordredes til at tage plads i 1. komité uden stemmeret.

Et af Grækenland og Thailand stillet ændringsforslag til (1) indeholdt som en betingelse for Nordkoreas deltagelse, at de nordkoreanske myndigheder utvetydigt anerkendte FNs kompetence og myndighed i Korea-sagen. Dette forslag vedtoges, og resolutionsforslaget som således ændret blev vedtaget med 63 stemmer for, 18 imod,